

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 1999-2000

23 december 1999

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR BINNENLANDSE AANGELEGENHEDEN, HUISVESTING EN STEDELIJK BELEID

Interpellatie van mevrouw Marijke Dillen tot de heer Johan Sauwens, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Sport, over de conflicten tussen de OCMW's en de arbeidsgerechthoven en de houding terzake van de toezichhoudende overheid

Vraag om uitleg van de heer Luk Van Nieuwenhuysen tot de heer Johan Sauwens, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Sport, over een overtreding tegen de taalwetgeving in de faciliteitengemeente Wemmel

Commissie voor Binnenlandse Aangelegenheden, Huisvesting en Stedelijk Beleid

Donderdag 23 december 1999

VOORZITTER : De heer Jan Penris

– *De interpellatie wordt gehouden om 10.39 uur.*

Interpellatie van mevrouw Marijke Dillen tot de heer Johan Sauwens, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Sport, over de conflicten tussen de OCMW's en de arbeidsgerechthoven en de houding terzake van de toezichhoudende overheid

De voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van mevrouw Dillen tot de heer Sauwens, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Sport, over de conflicten tussen de OCMW's en de arbeidsgerechthoven en de houding terzake van de toezichhoudende overheid.

Mevrouw Dillen heeft het woord.

Mevrouw Marijke Dillen : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, mijn interpellatie is gebaseerd op een aantal recent gepubliceerde studies, waaruit blijkt dat een aantal OCMW's uit de steden problemen hebben met het naleven en voorkomen van vonnissen van de arbeidsrechtbanken en -hoven.

Artikel 1 van de OCMW-wet is zeer duidelijk. Het zegt dat elke persoon recht heeft op maatschappelijke dienstverlening en op een leven dat beantwoordt aan de menselijke waardigheid. Het OCMW heeft als taak aan personen en gezinnen de dienstverlening te verzekeren waartoe de gemeenschap gehouden is. Het is niet de bedoeling dat ik hier uiteenzet wat allemaal onder deze dienstverlening valt. Als een betrokkene het niet eens is met een beslissing van het OCMW, kan deze persoon in beroep gaan bij de arbeidsrechtbank.

Artikel 6 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens is ook van toepassing op rechtspraak in verband met discussies over het OCMW. Dit basisprincipe werd in 1993 door een arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bevestigd. De betrokkene heeft dus recht op een snelle en onpartijdige behandeling van zijn zaak.

Helaas blijkt uit recent gepubliceerde studies dat de praktijk te wensen overlaat. Nogal wat OCMW's hebben het blijkbaar moeilijk om de juridische dynamiek ten gevolge van de wetwijziging van 1993 inzake de OCMW's, te respecteren en na te leven. Ik alleen stel dit niet vast : het is de stelling van specialisten, die we kunnen terugvinden in recente rechtsleer.

De voortschrijdende controle door de rechter wordt gezien als een inbreuk op de gemeentelijke autonomie. De wetgeving geeft de OCMW's inderdaad een ruime beleidsvrijheid bij het concretiseren van hun opdracht, maar tegelijkertijd is het evident dat controle en dus ook een hoger beroep tot de mogelijkheden moeten behoren.

Bij de behandeling van dit hoger beroep knelt nu net het schoentje. Uit studies blijkt dat de arbeidsrechtbank de controletaak op de OCMW's met de nodige omzichtigheid uitvoert. De rechtbanken zijn er zich van bewust dat ze hier worden geconfronteerd met het principe van de scheiding der machten. Hun rechtspraak kan financiële gevolgen hebben voor de budgetten van de OCMW's. Zij stellen zich dan ook zeer restrictief op.

Vandaag blijkt duidelijk dat er twee grote problemen zijn. Ik hanteer hier het begrip 'OCMW's', maar dit impliceert niet dat het om alle OCMW's gaat. Er zijn gelukkig heel wat uitzonderingen. De moeilijkheden situeren zich vooral in de steden, waar men het meest een beroep doet op de OCMW's. Ten eerste boycotten de OCMW's de procedure. Ten tweede leggen vele OCMW's de be-

Dillen

slissingen van arbeidsrechtbanken en -hoven gewoon naast zich neer.

Ik zal het eerst hebben over de boycot van de procedure. Ik zal de cijfers waarover ik beschik, niet voorlezen, maar wil ze u wel overhandigen. Hieruit blijkt zeer duidelijk dat vele arbeidsrechtbanken er zeer lang over doen voor zij tot een einduitspraak komen. De hoofdoorzaak hiervoor is het feit dat de OCMW's in geval van een beroep bijzonder lang talmen vooraleer zij het dossier doorsturen naar de arbeidsauditeur. En als zij dat dossier doorsturen, blijkt dit vaak onvolledig te zijn.

Nochtans is de wetgeving duidelijk : zij moeten dat dossier op korte termijn aan de arbeidsauditeur overhandigen. Het is evident dat het dossier dan ook volledig moet zijn. In principe moet dit beroep op korte termijn kunnen worden behandeld. Als het OCMW vertragsmanoeuvres uitvoert, is het voor de rechtbanken echter onmogelijk om binnen een korte termijn een vonnis of arrest uit te spreken.

De voorbeelden hiervan zijn legio, we vinden ze in de artikels terug. Ik weet niet of de OCMW's dit al dan niet moedwillig doen, dat hoop ik straks van de minister te horen. Het duurt in elk geval veel te lang.

In Antwerpen nemen de arbeidsrechtbanken op dit ogenblik zelfs beslissingen over dossiers waarover ze niet beschikken. Het is daar de tendens dat de arbeidsrechtbanken, als ze na zes maanden nog niet over het dossier beschikken, de zaak toch behandelen. Hierover bestaan geen publicaties, dus ik weet niet of dit kan worden veralgemeend voor heel Vlaanderen. Het is voor een rechtbank echter zeer moeilijk een objectief en juist oordeel te vellen, als men enkel beschikt over de visie van degene die in beroep gaat en niet over die van het OCMW. Er moet dringend iets veranderen aan deze situatie.

Toen in 1993 de wetwijzigingen op het OCMW werden doorgevoerd, heeft de Hoge Raad van het OCMW trouwens zelf in een uitvoerig rapport voorgesteld dat elk OCMW het dossier binnen een termijn van 15 dagen moest bezorgen aan de arbeidsrechtbank. Om redenen die ik niet ken, werd deze bepaling spijtig genoeg uit het ontwerp gehaald.

Een tweede groot probleem is dat veel OCMW's weigeren om de gerechtelijke beslissing na te

leven. Er rijzen natuurlijk geen problemen als de rechtsonderhorige ongelijk krijgt. Maar als de rechtsonderhorige na veel geduld en een lange wachttijd wel gelijk krijgt, leggen veel OCMW's deze uitspraak, die kracht van gewijsde heeft moedwillig naast zich neer.

Ook hiervan kan ik een hele reeks voorbeelden geven. Mijnheer de minister, in een vorig leven was u advocaat. U weet dat als een rechtsonderhorige die beslissing wil doen uitvoeren, dit kosten met zich meebrengt. Het gaat hier dan nog om een bijzondere categorie rechtsonderhorigen die een beroep doen op de rechterlijke macht om hun bestaansminimum, waarop zij menen recht te hebben, te kunnen verwerven. Zij beschikken hiervoor vaak niet over voldoende financiële middelen.

Een laatste vaststelling, die ik betreur, is dat vele OCMW's blijven volharden in de boosheid. Ondanks vaststaande rechtspraak in een aantal materies blijven zij moedwillig bij hun vroegere houding, en weigeren hun beslissing aan te passen. Zo weigeren veel OCMW's een bestaansminimum uit te keren aan een meerderjarig inwonend kind van de ouders die zelf ook een bestaansminimum genieten. Van de rechtbanken krijgen de OCMW's echter keer op keer ongelijk.

Hetzelfde geldt voor studenten die in geldnood verkeren. OCMW's vertrekken van het principe dat zij geen recht op een uitkering hebben, omdat zij niet beschikbaar zijn voor de arbeidsmarkt. Vaststaande rechtspraak zegt echter dat als een student over niet voldoende inkomsten beschikt, hij wel recht heeft op een uitkering. Ik betreur het dat deze studenten telkens opnieuw naar de rechtbank moeten stappen.

Los daarvan wil ik opmerken dat het grote aantal studenten in de bestaansminimumwetgeving wijst op een oneigenlijk gebruik van deze wet. Het bestaansminimum vangt zo de maatschappelijke tekortkomingen inzake adequate financiering van studies van minvermogenden op. Dit is een discussie over de democratisering van het onderwijs, dat een hoofdstuk apart vormt. Vandaag bestaat er geen andere regeling voor deze studenten, die moeten constateren in een eerste fase geen beroep te kunnen doen op het OCMW.

Ik kan u nog vele voorbeelden geven, of u de recent verschenen artikelen bezorgen. Dit sluimerend conflict tussen de OCMW's en de arbeidsrechten mag niet escaleren. Volgens de studies rijzen er ernstige problemen. Hiervoor moet een oplossing worden gevonden. Dit is een heel ingewik-

Dillen

kelde materie, die niet alleen onder uw bevoegdheid valt. Ik ben mij daar van bewust. Er moet echter iets gebeuren. Ik denk bijvoorbeeld aan richtlijnen. Misschien kunnen we over toekomstige oplossingen debatteren in deze commissie, of in de commissie voor Welzijn.

Er is nog een aspect. De arbeidsrechtbanken worden overbevraagd, en kunnen zo niet hun tijd besteden aan dossiers waarvan men niet tevoren duidelijk kan zeggen of de betrokkenen al dan niet over rechten beschikken. De rollen van deze rechtbanken worden zo te zwaar belast.

Is de minister op de hoogte van deze situatie? Zo ja, welke initiatieven heeft de minister genomen als toezichthoudende minister om de situatie te verbeteren? Misschien moeten we toch maar eens nadenken over een ruime discussie daarover. Op korte termijn moet er toch iets veranderen aan deze situatie.

De voorzitter : Minister Sauwens heeft het woord.

Minister Johan Sauwens : Het gaat om een complexe situatie. Deze feitelijke situatie vinden we inderdaad in zeer veel OCMW's terug. Ze situeert zich op drie breuklijnen.

Ten eerste is er de breuklijn tussen de gemeentelijke autonomie en de centrale voogdij. De band tussen OCMW en gemeente is vooral financieel : daarover plegen ze overleg. Via het SIF is er nu ook wat meer inhoudelijk overleg. Maar zeker voor deze problematiek gaat de rol van de gemeente niet in de goede richting. De gemeente kan immers redeneren dat het OCMW goed werkt : door de harde manier van optreden worden de financiële engagementen laag gehouden. De vraag is in hoeverre het centrale gezag – zowel Vlaams als federaal – moet ingrijpen in de casuïstiek die zich ontwikkelt.

Ten tweede is er een breuklijn tussen mijn rol in het kader van de administratieve voogdij, en de welzijnsproblematiek. Ik heb hier een hele nota liggen die er in essentie op neerkomt dat ik hier weinig mee te maken heb. Krachtens artikel 110 en volgende van de OCMW-wet ben ik verantwoordelijk, en kan ik optreden tegen de beslissingen van de OCMW-raad, het Vast Bureau of de comités als deze de wet of het algemene belang schenden. Ik moet daarvoor wel worden gevat. Ik heb navraag gedaan, en op het niveau van het bestuur van Binnenlandse Zaken van de Vlaamse Gemeenschap,

zijn er terzake geen dossiers gekend. Er is ook geen algemeen dossier hierover. Dit heeft meer te maken met Welzijn, en de manier waarop de OCMW's hun sociale politiek voeren. Hiervoor moet worden gesproken met minister Vogels.

Ten derde is er de breuklijn tussen de federale en de Vlaamse bevoegdheid. Dossiers inzake bestaansminimum en individuele dienstverlening vallen overeenkomstig het gerechtelijk wetboek en artikel 71 van de OCMW-wet van 8 juli 1976, onder de bevoegdheid van de arbeidsrechtbank. Het betreft ook aangelegenheden waarvoor de federale overheid in beginsel bevoegd is gebleven. Ik verwijs naar artikel 5 paragraaf 1, II van de bijzondere wet van 8 augustus '80 tot hervorming der instellingen : 'de gemeenschappen zijn bevoegd voor het beleid en de werking van de OCMW's, met uitzondering van de aangelegenheden bedoeld in artikelen 1 en 2, en de hoofdstukken 4, 5 en 7 van de wet van 8 juli 1976.' De problematiek inzake het bestaansminimum is dus duidelijk een problematiek die de federale minister van Volksgezondheid mee moet sturen.

Ik heb geen zicht op de opvolging van deze dossiers door de OCMW's, en kan u daar dus geen gegevens over bezorgen. De problematiek is mij echter niet volledig onbekend. Volgens mij kan het in een rechtsstaat niet dat er zo'n grote verschillen bestaan in het optreden van de verschillende gemeentes. De rechten van de individuele burger mogen niet de facto worden genegeerd vanuit een almachtige situatie.

Ik wil mee mijn verantwoordelijkheid opnemen, en zelf contact opnemen met minister Vogels. Ik zal nagaan of het mogelijk is om samen met haar richtlijnen naar de OCMW's te sturen, met een soort van gedragscode voor de afhandeling van dit soort dossiers. Ik moet hier voorzichtig te werk gaan, want bevind me dan op de breuklijn tussen de uitvoerende en de rechterlijke macht.

Omwille van de rechtszekerheid lijkt het mij zinvol dat er een oplossing komt voor dit probleem. De huidige situatie verder laten escaleren heeft geen zin. Ik zal contact opnemen met minister Vogels, en haar vragen of zij op haar beurt contact opneemt met haar federale collega van Volksgezondheid.

Ik ben van mening dat deze discussie moet worden gevoerd in de commissie voor Welzijn. Ik ben echter bereid mijn verantwoordelijkheid mee op te nemen.

Mevrouw Marijke Dillen : Mijnheer de voorzitter, ik dank de minister voor zijn antwoord. Dit is inderdaad een zeer complexe materie in dit land. Ik ben verheugd dat de minister zijn verantwoordelijkheid wil opnemen en contact wil opnemen met minister Vogels.

Het artikel waarop mijn interpellatie hoofdzakelijk is gebaseerd, komt uit het Tijdschrift voor Sociaal Recht, nummer 3 van dit jaar. Daar vindt u uitvoerig alle gegevens terug van arbeidsrechtbank tot arbeidsrechtbank. Ik kan u alvast zeggen dat Tongeren en Hasselt zeer goed scoren in vergelijking met de rest van het land. Ik zal u dit artikel met alle plezier bezorgen.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Luk Van Nieuwenhuysen tot de heer Johan Sauwens, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Sport, over een overtreding tegen de taalwetgeving in de faciliteitengemeente Wemmel

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Van Nieuwenhuysen tot de heer Sauwens, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Sport, over een overtreding tegen de taalwetgeving in de faciliteitengemeente Wemmel.

De heer Van Nieuwenhuysen heeft het woord.

De heer Luk Van Nieuwenhuysen : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, de gemeentelijke informatiebladen uit de faciliteitengemeenten – zowel deze uit de Vlaams-Brabantse gordel als deze in Voeren – vormen geregeld een bron van ergernis. Er zijn diverse voorbeelden van bladen met bijdragen die helemaal niets met de gemeentelijke belangen of materies te maken hebben. Integendeel, de ene keer al subtieler dan de andere, vallen ze dikwijls de Vlaamse overheid aan of beledigen de Vlaamse Gemeenschap ronduit. Ongetwijfeld bent u zich daarvan bewust, gezien wat er in het verleden in Voeren gebeurde.

Nu worden deze bladen ingeschakeld in een campagne om zonder meer de taalwetgeving doelbewust te overtreden of te omzeilen. Mijn vraag aan u, stelde ik eigenlijk naar aanleiding van de informatiegids van de gemeente Wemmel, die daarvan een voorbeeld bij uitstek is. Daarin verscheen een

oproep aan de Europese ingezetenen die in Wemmel wonen om aan te kondigen dat zij zich kunnen laten inschrijven op de kiezerslijsten voor de komende gemeenteraadsverkiezingen. Tot zover zijn er geen problemen. Onder het mom van hoffelijkheid, wordt evenwel die aankondiging in drie talen afgedrukt. Daarmee probeert het francofiele gemeentebestuur van Wemmel de indruk te wekken dat het vol goeie wil is ten aanzien van anderstaligen in de gemeente. Daarbij kan eenieder die de naleving van de wetgeving nastreeft, in een slecht daglicht worden gezet. Ik neem aan dat het gemeentebestuur ervan uitgaat dat niemand daartegen iets zal durven te ondernemen, maar ik ben van mening dat zelfs in dergelijke detailgevallen een 'beginselvaste' houding aangewezen is.

Wat ik van de minister wil weten, is of hij het er mee eens is dat er systematisch moet worden op toegezien dat de taalwetgeving in de publicaties van de faciliteitengemeenten wordt nageleefd. Hoe zou men dit toezicht dan concreet kunnen organiseren ? Vindt de minister ook dat het in Wemmel inderdaad gaat om een overtreding van de taalwetgeving ? Welke stappen zal hij in dat geval ondernemen, vermits het een wet van openbare orde betreft en op de naleving daarvan mijns inziens strikt moet worden toegezien.

Een ander aspect van mijn vraag behelst de omzeiling van de rondzendbrief van voormalig minister Peeters, die vooropstelde dat aanslagbiljetten, en dergelijke meer, in de faciliteitengemeenten telkens eerst en uitsluitend in het Nederlands aan de bevolking moeten worden toegestuurd. In datzelfde informatieblad van Wemmel is een aankondiging verschenen met betrekking tot een aanslagbiljet voor de huisvuilophaling. De aankondiging omvat ook een 'reageerbon' waarop mensen kunnen aangeven of zij het aanslagbiljet in het Frans willen ontvangen. Dit lijkt mij duidelijk een omzeiling van de reeds vermelde rondzendbrief. Het gemeentebestuur van Wemmel staat hierin niet alleen : ook in Kraainem, ook een faciliteitengemeente, nam het gemeentebestuur onlangs eenzelfde initiatief. In uw antwoord op een schriftelijke vraag stelde u alvast dat dit volgens u niet strijdig is met de vigerende wetgeving. Is dit uw persoonlijke visie of hebben juristen van uw diensten dit onderzocht ? Naar aanleiding van uw bezoek aan de gemeente Kraainem liet u in elk geval verstaan dat u hier niet zo zwaar aan tilt, wat me eigenlijk niet zo zeer verwondert. We worden in deze dagen al eens geconfronteerd met het discours van de heer Verhofstadt en de heer Dewael die ervan uitgaan dat, als de Vlamingen zich maar plat genoeg op de buik leggen, de Walen dan misschien bereid zouden kun-

Van Nieuwenhuysen

nen zijn om over de staatshervorming te praten. U poneert in uw antwoord op mijn schriftelijke vraag dan wel dat de rondzendbrief Peeters gehandhaafd blijft, maar uw toegeeflijkheid ter zake is in elk geval niet onopgemerkt voorbijgegaan in de Franstalige pers.

Burgemeester Marek van Kraainem zei in 'Le Matin' na een gesprek met u : 'Il m'a d'ailleurs laissé entendre qu'il n'était pas forcément un inconditionnel de la circulaire Peeters.' U staat volgens hem dus niet ten volle achter die rondzendbrief. Of nog : 'Monsieur Sauwens a estimé qu'au fond nous avons bien fait de demander à nos concitoyens francophones d'écrire à la commune afin de recevoir leur formulaire administratif en français.' U zou dus uiteindelijk gezegd hebben dat dit een goed initiatief van het gemeentebestuur van Kraainem zou zijn. In Le Soir, ten slotte, lezen we op 9 november : 'En périphérie, Sauwens assouplit Peeters.' Le Soir concludeert ook uit uw verklaringen dat de Vlamingen de faciliteiten niet langer in vraag stellen. Zo ziet u maar tot wat een soepele houding kan leiden.

Onder meer naar aanleiding van een interpellatie van de heer Van Hauthem, beweerde u dat u onverkort achter de rondzendbrief van voormalig minister Peeters staat. Vindt u zelf niet dat u de rondzendbrief op deze manier en omwille van die fameuze goeie sfeer tussen Vlamingen en Franstaligen laat uithollen ?

De voorzitter : Minister Sauwens heeft het woord.

Minister Johan Sauwens : Met betrekking tot uw eerste vraag over de drietalige aankondiging in de informatiegids van Wemmel, kan ik beamen dat dit inderdaad in strijd is met artikel 24 van de taalwetgeving. Daarbij speelt het geen rol of dit informatie is die door de gemeente zelf is uitgegeven dan wel of dit werd verspreid door een privé-uitgever die zijn informatie bij de gemeente kreeg. Artikel 24 van de taalwetgeving stipuleert : 'Berichten, mededelingen en formulieren die voor het publiek bestemd zijn, moeten in het Nederlands en het Frans gebeuren en dit op een identieke wijze : eerst in het Nederlands en dan in het Frans.' Ik heb de gouverneur verzocht een onderzoek in te stellen en daaraan zal het nodige gevolg worden gegeven.

Wat het tweede deel van uw vraagstelling aangaat, die betrekking heeft op de situatie van de huisvuilbelasting in Kraainem, kan ik in eerste instantie een aantal andere artikels uit Franstalige kranten

aanhalen waarin een heel ander beeld wordt opgehangen. De perceptie ter zake is dus niet eenduidig.

Over de problematiek waarmee ik in Kraainem werd geconfronteerd, heb ik uiteindelijk gezegd dat ik akkoord kon gaan met de de facto procedure zoals deze zich in 1999 had ontwikkeld. Dit onder meer op basis van twee vaststellingen : ten eerste gebeurde dit om de Franstaligen de kans te bieden een Franstalige belastingbrief op te vragen. Het grote verschil, ten tweede, tussen de toestand voor en na de rondzendbrief is dat de bewuste vraag elk jaar moet worden herhaald. Het enige discussiepunt bestaat erin of wij, eenmaal de feiten zijn gebeurd, de gemeente moeten verplichten alsnog de Nederlandstalige aanslagbrief aan iedereen rond te sturen. Hier is er sprake van een modaliteit waarbij een aantal burgers de kans wordt geboden de anderstalige versie aan te vragen. Het gaat in concreto om een vijfhondertal mensen die daarvan gebruik hebben gemaakt, een heel beperkt deel van de bevolking, dus, voor Kraainem. Dit is overigens gebeurd met instemming van de Vlaamse schepen en een aantal van de Nederlandstalige raadsleden van Kraainem. Daarom wilde ik dat standpunt duiden ten aanzien van de klacht en de vraagstelling.

Ik deed dit ook omdat ik heel wat contacten heb met de internationale gemeenschap in en om Brussel en ik daaruit heb kunnen opmaken dat het officiële Vlaanderen – terecht of ten onrechte – in de faciliteitengemeenten als een vreselijk betuttelende instantie overkomt die zich tot doel heeft gesteld – en ik druk me zeer voorzichtig uit – via reglementeringen de plaatselijke bevolking wat te pesten. Bovendien stel ik vast dat op tal van domeinen – milieu- en geluidshinder, openbare werken en verkeersveiligheid, organisatie van sport, landschappen en monumenten – tal van kansen worden gemist om tot een goede samenwerking te komen, louter door de huidige stelling. Daarom heb ik gezegd dat ik die zes faciliteitengemeenten tegemoet wil treden, net zoals de andere 308 Vlaamse gemeenten. Ik vind dat we in dit verband de dienstverlening en de ambities van de Vlaamse Gemeenschap in een positief en constructief verhaal moeten brengen. Op dat punt – dat is mijn verantwoordelijkheid en mijn opdracht dan – moet dan aan de gemeenten duidelijk worden gemaakt wat kan en wat niet. Ik handhaaf de rondzendbrief dus volkomen, maar inzake de modaliteit van toepassing moet aan de gemeenten worden gezegd wat kan. In Wezembeek-Oppem heeft men bijvoorbeeld van de vakantieperiode van de ontvanger gebruik gemaakt om de aanslagbiljetten te versturen. Daar heb ik dan ook beslist dat de belasting moet

Sauwens

worden teruggestort, aangezien deze onwettig is geïnd. Ik versoepel zodoende in geen geval, maar we moeten wel afstappen van het gebruik dat we bepaalde feitelijke situaties gewoon laten ontstaan : toestanden die geprovoceerd worden door plaatselijke meerderheden en die alleen dienen voor lokaal gebruik, maar die wel als enig slachtoffer de bevolking hebben. Dat is de fase waarin we ons momenteel bevinden. In januari breng ik een bezoek aan Linkebeek, Drogenbos en Wemmel. Daarna komt er een soort van evaluatie die ertoe kan leiden dat ik de rondzendbrieven verfijn, en op een aantal concrete vragen meer specifieke antwoorden geef. Maar daaromtrent wil ik me vandaag nog niet uitspreken.

Aan het voortzetten van spelletjes 'mensen pesten' doe ik niet mee, maar ik wil een evolutie vanuit een positieve, constructieve en zeer vastberaden Vlaamse opstelling. De grote verrassing bij mijn bezoeken bleek wel dat er een bijna schizofrene situatie in stand is gehouden. Daarbij proberen de Vlamingen via eigen reglementering en via de gouverneur een wettelijke situatie in stand te houden, terwijl de Franstalige Gemeenschap doet alsof er niets aan de hand is en bij hun bevolking de illusie levend houdt dat die zes gemeenten ooit wel weer bij Brussel zullen worden gevoegd. Ik dacht dat die sfeer voorbijgestreefd was, maar nee, men probeert constant de grenzen van het gewest te verschuiven. Ik verwijt in dit verband ook zeker niets aan mijn voorganger, de heer Peeters, die zeer moedige stappen heeft gezet.

Communicatie is de essentie. U zegt dat dit een versoepeling inhoudt, ik zeg dat dit niet het geval is : ik interpreteer het als een modaliteit en dat ergert hen mateloos. Wij bevestigen daarmee dat de faciliteiten uitdovend zijn. In de Costa, in de Kamer en de Senaat, moeten de wetgevende initiatieven worden besproken. Indien de Raad van State zegt dat wij ons boekje te buiten zijn gegaan, dan zal dit moeten blijken via de procedures, maar ik weiger in discussie te treden met gemeentelijke instanties over de wet als dusdanig. Het is mijn opdracht een klare en duidelijke situatie te scheppen die de bevolking – ook van die zes gemeenten – dient. Voor wat Wemmel aangaat, heb ik nog geen dossier, maar ik zal na mijn rondgang, de richtlijnen nog concreter maken. Hoe dat gebeurt, moet nog worden bekenen. Met die kleine spelletjes en oorlogjes wil ik me eigenlijk niet bezighouden, want Vlaanderen heeft de grotere opdracht zich open en constructief op te stellen.

De voorzitter : De heer Van Nieuwenhuysen heeft het woord.

De heer Luk Van Nieuwenhuysen : Mijnheer de minister, ik ben geen jurist en weet dus niet of dergelijke aankondigingen wel echt mogen, maar ik heb er sterke twijfels over. Hoe dan ook, begrijp ik uw standpunt dat u de Franstalige politici geen stok in de handen wilt duwen waarmee ze ons kunnen slaan. Ik vrees evenwel dat ze altijd wel iets zullen vinden om Vlaanderen mee in een slecht daglicht te plaatsen. Als we uitgaan van het principe dat Vlaanderen een homogeen Nederlandstalig gebied is en dat er een taalwetgeving geldt die in de faciliteitengemeenten strikt moet worden nageleefd, dan zullen we zonder meer bij buitenlanders die daar wonen of bij Franstaligen die in Vlaanderen wonen slecht overkomen. Daarom opteer ik voor een zeer strikte interpretatie van die taalwetgeving. U weet best dat de Franstaligen in de rand slechts één doel voor ogen hebben : de uitbreiding van Brussel met die zes faciliteitengemeenten en de link met Wallonië. Me dunkt, zult u achter de strikte toepassing moeten blijven staan.

U verwees naar de aanslagbiljetten in Wezembeek-Oppem en het feit dat u de gouverneur opdracht hebt gegeven om de burgemeester als het ware op de vingers te tikken en om de geïnde bedragen terug te storten. In het verleden hoorden we veel kritiek over het punt dat er zoveel dossiers ter zake waren en er uiteindelijk maar één naar de federale minister voor Binnenlandse Zaken werd doorgestuurd om er een tuchtdossier over aan te leggen. Is dat voor dit dossier ook gebeurd ?

Minister Johan Sauwens : Het zou kunnen dat dit gebeurt, maar dat is tot nu toe nog niet het geval. Maakt u zich evenwel geen zorgen : ik zal niet met het Vlaamse gezag laten sullen.

Eén opmerking nog : ik las in de Franstalige pers ook dat de heer Marek wordt verweten dat hij door mij te ontvangen en met mij gesprekken te voeren én met mij tot afspraken te komen, het front van de Franstalige burgemeesters heeft doorbroken. Er is een enorme kritiek binnen de Franstalige groepen daar. Mijns inziens is het beste via rechtstreekse communicatie de dialoog aan te gaan over wat kan en niet kan, maar dit vastberaden te doen en te zeggen hoe de situatie zit en waar men zich aan moet houden. U vraagt eigenlijk waarom men niet eerst de belastingbrief in het Nederlands heeft gestuurd zodat men daarna een Franstalige kon aanvragen. Welnu, men heeft de eerste stap overgeslagen, maar het effect blijft gelijk. Het moet

Sauwens

evenwel wel degelijk elk jaar worden aangevraagd.
Dat is de essentie.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

– *Het incident wordt gesloten om 11.20 uur.*
